

De Moordwijven

Liesbeth van Kempen, Isa Maron,
Ingrid Oonincx en Marlen Visser

Slippery Nipple

Deel 5 in de serie 'De Cocktailmoorden'

De Fontein

1.

Het regent en ze heeft haar paraplu natuurlijk weer eens in de auto laten liggen. Sylvia's humeur wordt er niet beter op. Ze baalt niet alleen van de regen, maar ook omdat ze vooraf al twijfelde over de lezing en signeursessie waarvoor ze ook nog eens zo'n twee uur heeft moeten rijden.

Terwijl ze vanuit de parkeergarage haastig op weg is naar de boekwinkel denkt ze aan de tijd dat ze hier Nederlands studeerde aan de universiteit. Zo lang geleden alweer. Ze stond bekend als een feestbeest, hoewel ze dat zelf wel vond meevallen. Oké, als een van de weinige studenten was zij helemaal van de cocktails en ze heeft er dan ook flink wat weggetikt. Maar na haar studie trouwde ze op jonge leeftijd met Ton, dus eigenlijk was ze een heel net meisje. Feit is dat ze ook vrij snel weer was gescheiden, maar toch.

Rodericks telefoontje kwam totaal onverwacht en het eerste waar hij haar vrijwel direct aan herinnerde was haar bijnaam: feestbeest. Sylvia was daarom pas na enige aarzeling op zijn uitnodiging ingegaan en ze heeft nu nog steeds gemengde gevoelens over hun wat vreemde telefoongesprek. Want wilde hij gewoon grappig zijn of was het flirterig bedoeld? Ze heeft daar geen radar voor, nooit gehad ook. Maar een oud-studiegenoot die je opbelt na... hoeveel jaar is het eigenlijk? Niet te geloven, inmiddels zo'n drieëntwintig jaar geleden! En ja, ze heeft wel eens met hem gezoend, dat moet ze toegeven. Ze stopt abrupt, draait zich een halve slag en bekijkt zichzelf nauwlettend in een etalageraam. Heeft ze een oude kop gekregen? Rimpels? En o, die extra pondjes op haar buik en bovenbenen! Dat krijg je ervan als je stopt met hardlopen. Ze houdt straks haar jas aan, en al gaan ze op hun kop staan, hij gaat níét uit!

Of ze een lezing wilde geven, vroeg Roderick, en daarna

signeren in zijn bijzondere boekwinkel in Groningen. Hij zou zijn winkel er speciaal een avond voor openstellen en had er enthousiast aan toegevoegd dat hij een groot fan van haar was en ál haar boeken had gelezen. Tja, en daar is ze gevoelig voor, dat kan ze niet ontkennen.

Rodericks boekhandel bevindt zich in een statig grachtenpand aan de rand van het oude centrum van de stad. Zodra Sylvia er binnenstapt, verdwijnt haar chagrijn als sneeuw voor de zon. De geur van boeken komt haar tegemoet vanuit een sfeervolle en uitnodigende ruimte die aandoet als een gastvrije huiskamer. De houten vloer kraakt onder haar voeten en de verlichting is niet te fel of te zwak maar precies goed. Zo hoort een boekwinkel te zijn! Ze voelt zich meteen thuis.

Wanneer ze richting het trapje loopt dat naar een lagergelegen ruimte leidt, voelt ze een hand op haar schouder.

‘Sylvia Liefers, in hoogsteigen persoon!’

Sylvia draait zich met een ruk om en kijkt in de stralende ogen van een enigszins onverzorgde man. Hij draagt zijn haar in een paardenstaart en heeft een lange, grijzende baard. ‘Eh, ja... eh... hallo?’ stamelt ze.

De man omhelst Sylvia innig en geeft haar drie klapzonen op de wangen. Dan doet hij een stap achteruit en met een brede glimlach bekijkt hij haar van top tot teen. ‘Je bent geen steek veranderd. Nog even mooi als destijds.’

Sylvia doet een gok. ‘Roderick?’

‘Je herkende me toch wel, hè?’ Hij glimlacht en wrijft met zijn hand over zijn baard.

‘Maar natuurlijk.’ Ze liegt dat ze barst omdat ze moeilijk kan bekennen dat ze heel even dacht te zijn gekust door Perkamentus uit *Harry Potter*. Mijn god, wat is er overgebleven van die knappe adonis met wie ze cocktails heeft gedronken én die zo lekker kon zoenen? Ze huivert. De gedachte alleen al, nu met die onverzorgde baard.

‘Kom, doe je jas uit, dan leid ik je rond.’ Hij gaat achter Sylvia staan om haar uit haar jas te helpen.

‘Nee! Die hou ik aan!’

Roderick kijkt verbaasd en laat haar jas onmiddellijk los.

‘Ik eh... ik... Hij is nogal duur, snap je, en daarom wil ik hem liever niet laten rondslingeren.’

‘O? Oké,’ reageert Roderick. Hij raakt voorzichtig haar onderarm aan. ‘Ga je mee? Dan laat ik je de vertrekken zien. Je zult versteld staan.’

Het grachtenpand is opgedeeld in meerdere ruimtes en kamers, die met elkaar verbonden zijn door trapjes en gangetjes. Iedere ruimte is sfeervol ingericht en heeft een eigen thema: thrillers, romans, young adult, kinderboeken, hobbyartikelen en kaarten. Sylvia kijkt haar ogen uit terwijl Roderick uitleg geeft.

‘Kijk,’ zegt hij enthousiast als ze een zaaltje met een podium betreden. ‘Dit is jouw plek voor vanavond.’

Op het podium staat een hoge kruk en ernaast een statafel met een aantal van haar titels.

Sylvia schat in dat er zo’n acht rijen van tien stoelen in de ruimte staan, of beter gezegd: zijn gepropt. ‘Je verwacht nogal wat mensen,’ zegt ze. Het benauwt haar nu al, zoveel mensen op zo’n klein oppervlak.

‘Maar natuurlijk! Bestsellerkanon Sylvia Lievers vereert Groningen met een bezoek!’ Roderick neemt haar mee naar een roll-upbanner in de hoek en draait hem om. De banner is volledig gevuld met een grote foto van een gezicht, dat tot overmaat van ramp het hare is. ‘O, mijn god!’ roept ze verschrikt uit. Ze moet zich inhouden om er niet meteen op af te stappen, haar kingsizefoto los te trekken van de haak en snel op te rollen. Iedere rimpel, elk ouderdomsvlekje en vooral haar onderkin is zichtbaar en dat ook nog eens vele malen vergroot!

‘Is het niet geweldig?!’ zegt Roderick. ‘Verwende mensen uit de Randstad komen hun stoel niet meer uit voor een lezing, maar in de provincie weten we gevierde Nederlandse auteurs nog in hoge mate te waarderen!’

‘Dat is natuurlijk hartstikke fijn, Roderick, maar als ze me straks levensecht op dat podium zien staan, kan die lelij... ik

bedoel, dan kan die grote banner wel weg, toch?’ probeert Sylvia.

Roderick moet erom lachen. ‘Grappenmaker,’ zegt hij, waarbij hij haar een speels stootje met zijn elleboog geeft. ‘Ik heb die prachtige foto ook voor de publiciteit gebruikt, je staat ermee in elke krant en op de social media. De zaal was binnen een uur uitverkocht.’

‘O, haha, wat fijn,’ zegt Sylvia en meteen neemt ze zich voor om nu eindelijk eens een agent in de arm te nemen die dit soort zaken voor haar regelt en in de gaten houdt.

‘Kom.’ Roderick loopt het zaaltje weer uit en gaat de naastgelegen ruimte in. In het midden staat een groot, antiek bureau en ook hier staat een banner met haar uitvergroete kop, ter grootte van een gemiddelde deur. ‘En hier kun je na affloop signeren.’ Al haar boeken liggen gestapeld op het bureau. Ernaast een prachtige zwarte Mont Blanc-vulpen om mee te signeren. Dat maakt de oversized foto’s enigszins goed; Sylvia is dol op vulpennen en Mont Blanc is wat haar betreft het neusje van de zalm. Ze hoopt dat ze hem na affloop mee naar huis mag nemen, want deze ontbreekt nog in haar collectie. ‘Ik ben onder de indruk, Roderick.’

‘Ik weet nog steeds hoe ik je moet verwennen, of niet soms?’ zegt hij schalks.

Een hoge en ongemakkelijke giechel ontsnapt uit Sylvia’s mond.

‘En ik heb straks ook nog een leuke verrassing voor je,’ voegt hij er glunderend aan toe.

‘Wat dan?’ vraagt ze op scherpe toon. Als Sylvia ergens de pest aan heeft dan zijn het wel verrassingen.

Roderick lijkt even te twijfelen. ‘Ach, niets bijzonders, noem het een vriendendienst. Ik weet zeker dat je het leuk vindt. Verheug je er nou maar op.’ Hij glimlacht naar haar. ‘En nu laat ik je alleen, dan kun je je rustig voorbereiden.’ Bij de deur draait hij zich nog even om. ‘Ehm... je weet zeker dat je je jas aanhoudt?’

Sylvia knikt driftig.

Zodra Roderick weg is, zijn haar gedachten bij de verrassing.

Hopelijk is het niet wat ze denkt. Oké, ze hebben tijdens hun studententijd een beetje met elkaar geflirt en gerommeld, maar daar bleef het ook bij. Straks wil hij de draad weer oppakken en misschien zelfs uitbreiden, bedenkt ze opeens. Over zijn privéleven heeft hij niets losgelaten. Misschien is hij net gescheiden, voelde hij zich alleen en bedacht toen: kom, laat ik die oude cocktailvlam eens naar Groningen lokken.

Ze wrijft over haar voorhoofd en ploft neer op de comfortabele bureaustoel achter het imposante bureau. Ze moet zich niet zo aanstellen; sinds ze thrillerauteur is, ziet ze te vaak beren op de weg. Ze geeft gewoon die lezing, signeert haar boeken en voordat Roderick zijn verrassing op haar kan loslaten, is zij met een of andere smoes allang weer verdwenen richting de parkeergarage. Ze verschuift de stapels boeken en ziet nu pas dat er een drankje staat. Een cocktail? Even krijgt ze het benauwd. Is dit Rodericks geheime boodschap? Meteen daarna roept ze zichzelf tot de orde. Wat denkt ze eigenlijk wel? Ze inspecteert het drankje en komt tot de conclusie dat ze deze cocktail niet kent. Onder in het hoge glas drijft een rode substantie in een transparante vloeistof, met daarbovenop een dikke laag crème. Ze pakt het glas op. Een klein slokje moet kunnen. Op dat moment valt een kaartje, dat er kennelijk aan de achterkant tegenaan stond, voor haar neus op de tafel. In sierlijke letters staat er *Slippery Nipple* op geschreven.

‘Slippe... Slippery...? G-gladde tepel?!’ Ze krijgt spontaan een opvlieger, zet het glas snel terug en schuift het zo ver mogelijk van zich af. Dus tóch. Ranzige Roderick! Dat was destijds niet voor niets zijn bijnaam. Het is dat er zoveel fans voor de deur staan te trappelen, anders had ze het pand onmiddellijk verlaten. Ze zucht diep; er is helaas geen ontkomen aan.

Verschenen van De Moordwijven in de serie 'De Cocktailmoorden':

Bloody Mary

Espresso Martini

Sex on the Beach

Virgin Margarita

Slippery Nipple

Molotovcocktail

E-book juni 2024

Copyright © 2024 De Moordwijven

De Moordwijven is een schrijverscollectief. Aan dit e-book werkten mee:
Liesbeth van Kempen, Isa Maron, Ingrid Oonincx en Marlen Visser.

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp en -beeld Bij Barbara

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 7499 5

ISBN luisterboek 978 90 261 7500 8

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteurs bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, mi-
crofilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op
enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.